
Antoniew, st. 1, gm. Nowa Sucha, woj. skierniewickie, AZP 57-58/9

Informator Archeologiczny : badania 32, 126

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

MŁODSZY OKRES PRZEDRZYMSKI – OKRES WPŁYWÓW RZYMSKICH

ANTONIEW, st. 1, gm. Nowa Sucha, woj. skierniewickie, AZP 57-58/9

- osada łużycka (IV-V okres epoki brązu)
- osada przeworska (młodszy okres przedrzymski, faza A₁ – starszy okres wpływów rzymskich, faza B₁)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w sierpniu i we wrześniu przez mgr. Justyną Skowrona. Konsultowała prof. dr hab. Magdalena Mączyńska. Finansowane przez PSOZ. Trzeci sezon badań.

Stanowisko 1 w Antoniewie położone jest na niewielkim płaskowyżu, na lewym brzegu Bzury i zagrożone jest przez sąsiadujące piaśnice. W sierpniu i wrześniu przebadano 15 arów w pobliżu centralnej części stanowiska. W trakcie prac zarejestrowano 41 obiektów osadniczych, z czego kilka dwuczęściowych oraz 24 dołki posłupowe. Ponadto odkryto 2 budowle naziemne.

Wśród obiektów wyróżniał się obiekt nr 48 o wymiarach 539 x 390 x 55 cm zbudowany w konstrukcji plecionkowej, z paleniskiem. Kolejny obiekt, o wymiarach 130 x 125 x 40 cm, wylepiony gliną w kształcie nieckowaty, posiadał warstwę potłuczonych i silnie spieczonych naczyń. Być może obiekt pełnił funkcję łaźni. Obok natrafiono na obiekt nr 21 - pochówek psa. Zwierzę znajdowało się w jamie, w pozycji skurczonej. Jama grobowa wylepiona była gliną i posiadała konstrukcję drewnianą opartą na czterech słupach.

W materiale ruchomym wyróżniono 2 naczynia, przేశlik, fragmenty kamienia żarnowego i rozcieracz. Jest to inwentarz kultury przeworskiej. Materiał kultury łużyckiej wystąpił w postaci fragmentów ceramiki.

Materiał i dokumentacja znajdują się w PSOZ w Skierniewicach.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Pracach i Materiałach Muzeum Miasta Zgierza” oraz „Łódzkich Sprawozdaniach Archeologicznych, t. V”.

Badania będą kontynuowane.

Arbasy, st. 14, gm. Drohiczyn, woj. białostockie, AZP 50-81/11 - patrz: wczesna epoka brązu

BABI DÓŁ-BORCZ, st. 2, gm. Somonino, woj. gdańskie, AZP 13-40/51

- cmentarzysko kultury wielbarskiej (okres rzymski)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w sierpniu przez prof. dr hab. Magdalenę Mączyńską (Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego). Finansowane przez Uniwersytet Łódzki i PSOZ Gdańsk. Siedemnasty sezon badań. Przebadano powierzchnię 5,5 ara.

W sezonie 1998 r. przebadano 5,5 ara powierzchni, na zachód od badanego w 1997 roku skupiska palenisk. Badania miały charakter ratowniczy, ze względu na konieczność przebadania powierzchni płaskiej cmentarzyska, wyłączonej spod uprawy leśnej na przeciąg pięciu lat. W 1998 r. natrafiono tylko na jeden niewielki obiekt, będący skupiskiem ceramiki kultury wielbarskiej. Trzeba zaznaczyć, że rozrzut grobów na cmentarzysku jest bardzo duży, do 18 metrów odległości, sądzić zatem należy, że natrafiono na pas pozbawiony obiektów.

W odległości około 600 metrów na zachód od stanowiska, przy kopaniu dołu w lesie, odkryto grób popielnicowy kultury wielbarskiej. Poza szczątkami ciała palenia nie zawierał on żadnego wyposażenia. Grób ten albo wskazuje na bardzo rozległe cmentarzysko, jeśli należy do obiektów stanowiska 2, albo jest śladem kolejnej nekropolii kultury wielbarskiej, czego w chwili obecnej nie można rozstrzygnąć.